

Ρόλοι κωμικοτραγικοί, στην κόψη του ξυραφιού...

Τέσσερις γυναίκες βορείων προαστίων – με λυμένα τα προβλήματα «πρώτης ανάγκης» – μετρούν πόσες θηλιές και περιελίξεις έχει ο κόμπος της εξάρτησης ή της «ανεξαρτησίας» τους από τους άντρες, από τους εαυτούς τους, από τους γυναικίους «συνασπισμούς» της μοναξιάς ή της φιλίας. Μετρούν τις αγωνιώδεις, τις νευρωτικές αναζητήσεις του νοήματος, μέσα από εμμονές, φυγές, ψευδαισθήσεις και φευγαλέα «τίποτα». Δουλειά φασόν, πολυτελείας. Χωρίς λύση, αλλά με πολλή ανάλυση, πολλή αθωότητα, πολλή βουλμία ζωής, ασφάλειας και αυτοεπιβεβαίωσης. Καταστάσεις τρυφερές, αλλά και σχεδόν φαρισκές, ρόλοι κωμικοτραγικοί, στην κόψη του ξυραφιού, στα πρόθυρα της νευρικής κρίσης. Συμπεριφορές και διαθέσεις που αλλάζουν και εναλλάσσονται επί σκηνής, στο φως ή στο ημίφως, τόσο καθημερινά, φυσικά και αυτονόητα, όσο φυσική είναι και η αλλαγή των ρούχων τους στις διάφορες σκηνές του έργου.

ANNY Θ. ΚΟΛΤΣΙΔΟΠΟΥΛΟΥ
περ. *Γυναίκα*, τ. 1117, Απρίλιος 1995

Ιδεοληψίες και φαντασιώσεις...

Το έργο του Δημήτρη Κεχαΐδη και της Ελένης Χαβιαρά παίζει με τις αυτοαναιρούμενες προσπάθειες τριών γυναικών, της Αλέκας, της Μάρως και της Φωτεινής, να κόψουν τον ομφάλιο λώρο που τις δένει με τους εραστές τους. Με τον άνδρα ως μοναδικό σημείο προσδιορισμού και αναφοράς της γυναίκας. Όμως το κέντρο βάρους του έργου βρίσκεται πέρα από την ιδέα, από το φάντασμα αυτονόμησης και χειραφέτησης των συγκεκριμένων γυναικών, αφού η ιδέα αυτή δεν είναι εδώ παρά ένας τρόπος του λέγειν, ένα ρητορικό σχήμα, δάνειο «κλισέ» και αμοιβαία φερόμενο στο εσωτερικό ενός ασφυκτικού κουαρτέτου, όπου κυριαρχούν η ψευδής συνείδηση, οι ιδεοληψίες και φαντασιώσεις, τα στερεότυπα και η απώλεια κάθε αντιστοιχίας ανάμεσα στην πραγματικότητα και σ' ό,τι το άτομο πιστεύει ή λέει για τον εαυτό του.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
Το Βήμα, 26.3.1995

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ «ΤΕΧΝΗΣ»

Η Πειραματική Σκηνή ιδρύθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1979, από τον θεατρολόγο Νικηφόρο Παπανδρέου, στο πλαίσιο της Μακεδονικής Καλλιτεχνικής Εταιρείας «Τέχνη». Από το 1986 στεγάζεται στο θέατρο «Αμαλία».

Εκτός από τη Θεσσαλονίκη, έχει δώσει παραστάσεις σε πολλές πόλεις και χωριά της Μακεδονίας και της Θράκης, στην Κρήτη, τη Ρόδο, τη Μυτιλήνη, τον Βόλο, το Ναύπλιο, την Καλαμάτα, την Πάτρα καθώς και την Αθήνα. Έχει επίσης εμφανιστεί σε ξένα φεστιβάλ, στην Αυστραλία, την Αγγλία, την Ιταλία, την Αίγυπτο, τη Σουηδία και τη Νορβηγία.

Έχει ανεβάσει ως τώρα περισσότερα από εξήντα πέντε έργα ελλήνων και ξένων συγγραφέων, κλασικών και σύγχρονων ανάμεσα στους οποίους: Ευριπίδης, Αριστοφάνης, Σαίξπηρ, Γκολντόνι, Τσέχοφ, Ίψεν, Λόρκα, Μπρεχτ, Μπέκετ, Μισίμα, Ντύλαν Τόμας, Πίντερ, Ιονέσκο, Μπέργκιαν, Ρομέρ, Γουέρτενμπεϊκερ, Κατρίν Ανν, Ρεζά, Κήτλυ, Μέρφυ, Φριέλ, Ταμπούρι, Τουρίνι, Καπετανάκης, Ξενόπουλος, Αναγνωστάκη, Καμπανέλλης, Λυμπεράκη, Ποντίκας, Δήμου, Μιχαηλίδου, Κεχαΐδης, Χαβιαρά. Τα τελευταία χρόνια έχει καθιερώσει το σύστημα του εναλλασσόμενου δραματολογίου παρουσιάζοντας τρία έργα μέσα στην ίδια εβδομάδα.

Παράλληλα εκδίδει το περιοδικό *Θεατρικά Τετράδια*, του οποίου έχουν κυκλοφορήσει ως τώρα τριάντα έξι τεύχη.

Ο θίασος αναπτύσσει σχέσεις συνεργασίας με τον κόσμο της εκπαίδευσης, οργανώνοντας ειδικές παραστάσεις για σχολεία, σεμινάρια θεατρικής επιμόρφωσης για δασκάλους και καθηγητές, ανοιχτές πρόβες για φοιτητές κ.ά.

Από το 1994, οργανώνει κάθε χρόνο το διεθνές φεστιβάλ «Θεατρική Άνοιξη».

Από το 1996 είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Θεατρικής Σύμβασης, μιας οργάνωσης κρατικών, δημοτικών και επιχορηγούμενων θεάτρων από δεκαοκτώ χώρες της Ευρώπης.

Η Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού.

Διεύθυνση: Θέατρο «Αμαλία», Αμαλίας 71,
546 40 Θεσσαλονίκη. Τηλ. 821.483, fax 860.708.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΤΗΣ «ΤΕΧΝΗΣ»

Θεσσαλονίκη

Δημ. Κεχαΐδης - Ελ. Χαβιαρά

*Με δύναμη
από την Κηφισιά*

Πρώτη παράσταση
Παρασκευή 3 Μαρτίου 2000
Θέατρο «Αμαλία»

Με δύναμη από την Κηφισιά

Σκηνοθεσία: Έρση Βασιλικιώτη
Σκηνικά-κοστούμια: Ιωάννα Μανωλεδάκη
Μουσική: Ηρακλής Πασχαλίδης
Φωτισμοί: Στράτος Κουτράκης

Δ ι α ν ο μ ή
Μένη Κυριάκογλου: Αλέκα
Μαρία Κοσκινά: Ηλέκτρα
Έφη Σταμούλη: Φωτεινή
Στέλλα Μιχαηλίδου: Μάρω

Τεχνική οργάνωση παραγωγής: Βασίλης Τζαφέρης. Βοηθός σκηνοθέτη: Χριστίνα Χατζηβασιλείου. Βοηθός σκηνογράφου: Μαρία Κανταρτζή, με τη συνεργασία της Χριστίνας Σαλπατίδα και της Φρίντας Σπαθάκη. Κατασκευές: Στέφανος Σαμαρτζίδης. Χειριστής φωτισμών: Χρήστος Πραντσιδής. Χειριστής ήχου: Βασίλης Τζαφέρης.

Ανάμεσα στην 5η και την 6η εικόνα, διάλειμμα δέκα λεπτών.

Το έργο πρωτοπαίχτηκε τον Ιανουάριο του 1995 στην Αθήνα, από τη Νέα Σκηνή, στο Θέατρο της Οδού Κυκλάδων, σε σκηνοθεσία Λευτέρη Βογιατζή, με σκηνικά Θάλειας Ισιτικοπούλου, σύνθεση ήχων Δημήτρη Ιατρόπουλου, επιμέλεια κίνησης Δημήτρη Παπαϊωάννου και φωτισμούς Γιώργου Φρέντζου. Έπαιξαν: Μαρία Σκουλά (Ηλέκτρα), Ανέζα Παπαδοπούλου (Αλέκα), Αμαλία Μουτούση (Φωτεινή), Μαρία Κατσανδρή (Μάρω). Κατόπιν, την περίοδο 1997-1998, ανεβάστηκε από το Θεσσαλικό Θέατρο/Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο Λάρισας, σε σκηνοθεσία Κώστα Τσιάνου, και την περίοδο 1998-1999 στην Αθήνα, στο Θέατρο Διονύσια, σε σκηνοθεσία Νίκου Μαστοράκη, ενώ σύντομα πρόκειται να ανεβαστεί από το Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο Πάτρας, σε σκηνοθεσία Κυριακής Σπανού. Το κείμενο τυπώθηκε αρχικά στο βιβλίο-πρόγραμμα της παράστασης της Νέας Σκηνης (1995) και κατόπιν κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Κέδρος, σε έναν τόμο μαζί με τις *Δάφνες και πικροδάφνες* (1996). Το έργο έχει μεταφραστεί στα αγγλικά, ιταλικά και γερμανικά.

Η Πειραματική Σκηνή συμμετέχει στην

CONVENTION THEATRALE EUROPEENNE
EUROPAEISK TEATER CONVENTION
CONVENCIÓN TEATRAL EUROPEA
CONVENZIONE TEATRALE EUROPEA
CONVENÇÃO TEATRAL EUROPEIA
EUROPESE THEATER CONVENTIE

EUROPEAN THEATRE CONVENTION
EUROPAISCHE THEATER KONVENTION
EUROOPPALAINEN TEATTERUNIONI
EUROPEISK TEATER UNION
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ
EVROPSKA GLEDALISKA KONVENCIJA

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ

ΘΙΑΣΟΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Οι συγγραφείς

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΕΧΑΪΔΗΣ γεννήθηκε στα Τρίκαλα, μεγάλωσε στο Βόλο και σπούδασε Νομικά στην Αθήνα.

Φοιτητής ακόμα, έγραψε τα πρώτα του έργα, που παρουσιάστηκαν από το Θέατρο Τέχνης του Καρόλου Κουν: τα μονόπρακτα *Μακρινό λυπητερό τραγούδι*, *Παιχνίδια στις αλυκές* (1957) και *Ο μεγάλος περίπατος* (1959). Το 1960 έγραψε το μονόπρακτο *Προάστιο Νέου Φαλήρου*, που παρουσιάστηκε από την ΕΡΤ-1 (σκηνοθεσία Αντώνη Αντύπα). Στο Θέατρο Τέχνης πρωτοπαίχτηκαν, σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν, και τα έργα του: *Το πανηγύρι* (1964), *Η βέρα* και *Το τάβλι* (1972). Σε συνεργασία με την Ελένη Χαβιαρά έγραψε τα έργα *Δάφνες και πικροδάφνες* (Θέατρο Τέχνης, 1979, σκηνοθεσία Καρόλου Κουν) και *Με δύναμη από την Κηφισιά* (Νέα Σκηνή, 1995, σκηνοθεσία Λευτέρη Βογιατζή).

Έργα του παρουσιάστηκαν από το Εθνικό Θέατρο, το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, Δημοτικά Περιφερειακά Θέατρα, και από διάφορους επαγγελματικούς θιάσους τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, καθώς και από πολλές ερασιτεχνικές ομάδες. Επίσης μεταδόθηκαν από το ραδιόφωνο ή προβλήθηκαν στην τηλεόραση.

Η ΕΛΕΝΗ ΧΑΒΙΑΡΑ γεννήθηκε στην Αίγυπτο κι έζησε εκεί μέχρι τα δεκαεπτά της χρόνια. Η καταγωγή της είναι από τη Σύμη.

Η ουσιαστική επαφή της με το θέατρο άρχισε με τη φοίτησή της στη δραματική σχολή του Πέλου Κατσέλη το 1961 και ενώ παράλληλα σπούδαζε Αγγλική Φιλολογία.

Ως ηθοποιός εργάστηκε μέχρι το 1970, και από το 1973 διδάσκει θεατρική λογοτεχνία στο Αγγλικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου σήμερα είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια.

Η συνεργασία της με τον Δημήτρη Κεχαΐδη είναι μακρόχρονη. Το πρώτο όμως θεατρικό έργο που συνυπογράφουν είναι οι *Δάφνες και πικροδάφνες* (Θέατρο Τέχνης, 1979). Ακολούθησε το *Με δύναμη από την Κηφισιά* (Νέα Σκηνή, 1995).

Το συγγραφικό της έργο περιλαμβάνει ακόμη διδακτορική διατριβή πάνω στο αμερικανικό θέατρο (1987) και δύο μονογραφίες: μία σχετική με τους γυναικείους χαρακτήρες στο έργο του Άρθουρ Μίλλερ (*Acting by Gender: Women in Arthur Miller's Dramaturgy*, Αθήνα 1991) και μία για τις πρακτικές της ελευθερίας στο γυναικείο αμερικανικό θέατρο (*American Women and Drama: Practices of Freedom*, Αθήνα 1997).

Η κριτική για το έργο

Έρχονται με δύναμη...

Δεν το πιστεύεις, αλλά είναι αλήθεια: ύστερα από μια μεγάλη επιτυχία τους, το *Δάφνες και πικροδάφνες* –ο Κεχαΐδης και η Χαβιαρά δεν αγχώνονται και δεν βιάζονται– αφήνουν να περάσουν 15 ολόκληρα χρόνια και γράφουν το *Με δύναμη από την Κηφισιά*.

... Έρχονται με *δύναμη* ο Κεχαΐδης με τη Χαβιαρά, σα να μην έλειψαν ποτέ όλο αυτό το μακρύ διάστημα. Και ήταν πράγματι εδώ. Να ακούνε, να προσέχουν, να παρατηρούν. Γιατί αυτό το φαινομενικά μοναχικό ζευγάρι των συγγραφέων είναι παρόν με όλες τις αισθήσεις του σε ό,τι γίνεται γύρω του.

Σ' αυτά που φαίνονται και λέγονται, αλλά και σ' αυτά που δεν φαίνονται και δεν λέγονται, αλλά ενεργούν κάτω από το μυαλό και τη γλώσσα των γύρω μας.

Έτσι ο διάλογός τους είναι απίστευτα εναργής και πραγματικός – και την ίδια στιγμή *δεν είναι*. Γιατί περιέχει και φράσεις που δεν λέγονται και σκέψεις που δεν φανερώθηκαν. Μόνο που είναι αδύνατον να ξεχωρίσεις τις μεν από τις δε. Κι εδώ είναι η μεγάλη τους τέχνη...

ΜΗΝΑΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Ελευθεροτυπία, 5.2.1995

Παίζουν συνεχώς με την αλήθεια και το ψέμα...

Ο Δημήτρης Κεχαΐδης και η Ελένη Χαβιαρά μας καλούν άμεσα και μας δείχνουν την αληθινή εικόνα μας – κι αυτό είναι κυρίως το ζητούμενο από τα έργα της εγχώριας δραματοποιίας, σε συνδυασμό πάντα με την αντιμετώπιση των προβλημάτων της δομής.

Είναι αλήθεια ότι στο όνομα της υποστήριξης του ελληνικού έργου έχουμε βάλει τα τελευταία χρόνια πολύ νερό στο κρασί μας, ιδιαίτερα όσον αφορά τη φόρμα. Με το *Με δύναμη από την Κηφισιά* ξανατίθεται επιτέλους το αίτημα της μορφής. Οι συγγραφείς επιλέγουν μια δομή χωρίς πλοκή και κορύφωση, που επικεντρώνεται στο λόγο και στην επανάληψη και αντικατοπτρίζει την ανακύκλωση των καταστάσεων και το αδιέξοδο των ηρωίδων. Στις εννέα σκηνές παίζουν συνεχώς με την αλήθεια και το ψέμα, το λογικό και το παράλογο: συμβαίνουν όντως όσα διηγούνται ακατάπαυστα οι τρεις γυναίκες ή είναι μυθομανείς και εφευρίσκουν ό,τι τους στερεί η πραγματικότητα; Μέσα στο σπίτι της Αλέκας γίνονται εξωτικά ταξίδια, «συμβαίνουν» σκηνές θρίλερ αλλά και σουρεαλιστικές εκπλήξεις, «ηχούν» παραμυθένιες νότες. Βουδιστές καλόγεροι, ένα κουτί που γίνεται βάρκα, μια λίμνη με οριζόντια επίπεδα στο βάθος, όπου μπορείς να ξεπλώσεις, ένα κίτρινο τριαντάφυλλο που μ' αυτό περιμένεις, ώσπου να μαραθεί, την επάνοδο του εραστή.

ΔΗΩ ΚΑΓΓΕΛΑΡΗ
περ. *Αντί*, 12.5.1995